

[Glstrup.]

lejligheder om, hvorvidt forslaget skal i det udvalg eller i det udvalg, som nu blev anbefalet af ordførerne for et flertal af partierne her, nemlig forretningsordensudvalget, finder fremskridtspartiet ikke tilstrækkelig anledning til, da der jo i det foreliggende tilfælde er tale om meget vidtgående person-sammenfald i de to udvalg. Så må man håbe, at den venlighed, der i det politisk-økonomiske udvalg plejer at præge formandsledelsen i retning af, at man kan få relevante spørgsmål besvaret, også vil smitte af på forretningsordensudvalgets behandling af den kommende sag. Vi har jo før her i salen haft lejlighed til at beklage os over, at forretningsordensudvalget efter vor opfattelse ikke behørigt behandler sager af denne art, men det er selvfølgelig udvalgets flertal, der nu må vise, om forholdet bliver af den art.

På den givne anmodning skal jeg altså bede om, at sagen henvises til udvalg, og at det bliver det udvalg, som flertalspartierne her har anbefalet, nemlig udvalget for forretningsordenen.

Finansministeren konkluderede, at dette forslag skulle være en videreførelse af fremskridtspartiets jagt på de offentligt ansatte. Lad mig for 1.982ende gang fastslå, at fremskridtspartiet aldrig nogen sinde har jaget nogen som helst offentligt ansat, og at fremskridtspartiet aldrig vil jage nogen som helst offentligt ansat. Fremskridtspartiet har kritiseret det folketing, som har opført sig aldeles meningsløst og formentlig slet ikke vidst, hvad det gjorde ned igennem 1960erne og 1970erne, og dermed har skabt disse meget ulykkelige samfundsforhold, som vi med dette forslag urbant og sagligt opfordrer folketinget til at råde bod på. Det er folketingets skyld, at vi er ude i de tilstande, vi er, på det område, vi behandler her. Det er bestemt ikke de offentligt ansattes skyld. Vi hverken jager eller hetzer mod nogen som helst offentligt ansat.

Bilgray-Nielsen (RV):

Vi er efterhånden blevet klar over, at fremskridtspartiet selv opfatter dette som et meget væsentligt spørgsmål; alene begrundelsen: en parlamentarisk kommission, antyder det. Når vi ser, at samtlige medlemmer af partiet er skrevet på som forslagsstillere, forstår vi alvoren, men det kniber

lidt, når vi derefter kan se, at man har forestillet sig, at dette meget væsentlige og omfattende arbejde kunne afsluttes på et halvt år: man har sat 15. oktober 1976 som sluttidspunktet for kommissionens arbejde. Jeg tror, det i sig selv antyder lidt om hensigten med forslaget.

I øvrigt kan jeg helt tilslutte mig den gennemgang af forslaget, som finansministeren foretog. Jeg mener, de eksempler, der er givet, er meget forenklede; og, som vi også tidligere har givet udtryk for det, når der har været stillet forslag om parlamentariske kommissioner fra fremskridtspartiet og andre, at det ikke er en sag, som egner sig for en sådan kommission.

Vi mener derimod nok, at der kan være anledning til, at visse af de ting, der anføres som begrundelse for undersøgelsen, kunne berettige til en undersøgelse, men jeg går ud fra, at den slags undersøgelser kan foretages i almindelige folketingsudvalg eller andre specielt til formålet nedsatte udvalg. Jeg tænker specielt på spørgsmålet om pensionsordninger. Det radikale venstre har været med til at gennemføre loven om folkepension, og det er ikke nogen hemmelighed, at det for os var tænkt som en start til en ens pension for alle danske borgere. Vi kan godt se, at der er sket nogle ting i de år, der er forløbet, som ikke har båret i den retning. Vi er derfor positive over for, at man undersøger problemstillingen også på det område. Men det bør ikke ske i en parlamentarisk kommission.

Afslutningsvis vil jeg spørge ministeren, om han vil være indstillet på under en anden form for udvalgsarbejde at undersøge forholdene, eventuelt foretage en videre dokumentation i den stil, som ministeren var inde på med hensyn til lønområdet; i så fald ville vi fra radikale side føle os tilfredsstillet. Men det, sagen drejer sig om i øjeblikket, er jo først og fremmest at tage stilling til, om der skal nedsættes en parlamentarisk kommission, og det kan vi klart ikke medvirke til.

Poul Schlüter (KF):

Der er ingen tvivl om, at der ligger et vældigt problem i spørgsmålet om lønforholdene, når man sammenligner offentlig og privat ansættelse. Det har der for resten altid gjort, for det er jo en delikat sag, og det er